

Talikuuden Kikka

Torakidan Kirous

Kirjoittanut ja kuvittanut

CRESSIDA COWELL

Suomentanut

PEIKKO PITKÄNEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Tässä tarinassa
on kaksi sankaria.

Toive on soturityttö,
jonka silmälapun alle kätkeytyy
voimakas taikasilmä.

Xar on hyväntahtoinen velhopoika,
joka on tahrinut kätensä noidan vereen ja
joutunut pahojen taikavoimien valtaan.

Meritie jättiläisten viimeiselle Seisäkkeelle

Meritiet

Sulopolku

JÄTTILÄISTEN JALANJÄLJET

LEI
laisyyden järkänteet

GIGANTTIKA
MOITVUOREKKA

LÖTJÖSTEN ALUEET (LÄLLISUO)

Marskilaisten linnoitus

Varokaa marskilaisia

Allimäki

Kadon

Torakidan saari

SOTUREIDEN
VALLOITTAMAT
ALUEET

The Sotureiden pääkaupunkiin

Haamu Vuore

SOTUREIDEN VALTAKUNTA

Sulopolku

Rautasotureiden linnake

KUNINGATAR

SYCHORAXIN
HALLITSEMA
ALUE

K
O
R
P
I

Velhojen linnake

ILKI-
METSÄ

Pieni Synkkä
metsäauken

LUCIANON
KUNINGASKUNTA

Ryysyjoki

neiden järvi

Ah,
tämäpä
kiehtovan
kiintoisaa...

Huomautus kadonneiden
kielten asiantuntija
Cressida Cowellilta

Kauan sitten Britteinsaarilla erään luolan perukoilla seikkaillut tyttö löysi nämä Velhokirjoiksi kutsutut paperit, jotka oli kätkeyty suuren kiven taakse. Niistä ei saatu selvää, koska ne oli kirjoitettu aikana, jolloin käytettiin erilaista sanastoa ja kirjaimistoa.

Monta onnellista vuotta käänsin muinaisnorjasta viikinki Hikotuksen kirjoituksia. Siksi otin mielihyvin vastaan tämän vielä vaikeamman tehtävän – ovathan Velhokirjat peräisin niin muinaisilta ajoilta, ettei silloisesta kielestä ole säilynyt merkintöjä.

Vuosien syvällisen perehtymisen jälkeen olen viimeinkin onnistunut ratkaisemaan tuon kadonneen kielen arvoituksen. Samalla olen saanut selville jotakin aivan tavatonta.

Uskomattomaan kannattaa uskoa.

Jokaisessa lukemassasi sadussa on totuuden siemen.

Historian hämärissä ei elänyt pelkkiä lohikäärmeitä. Niiden lisäksi oli paljon muitakin olentoja.

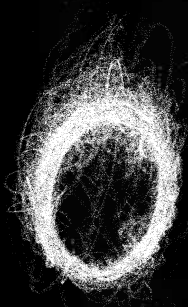
Silloin elettiin taikuuden aikaa.

Olipa
kerran
metsä.

Alkusanat

lipa kerran metsä.

Velhot olivat eläneet metsässä jo iät ja ajat, ja sinne he aikoivat myös jäädä muiden taikalentojen rinnalle.

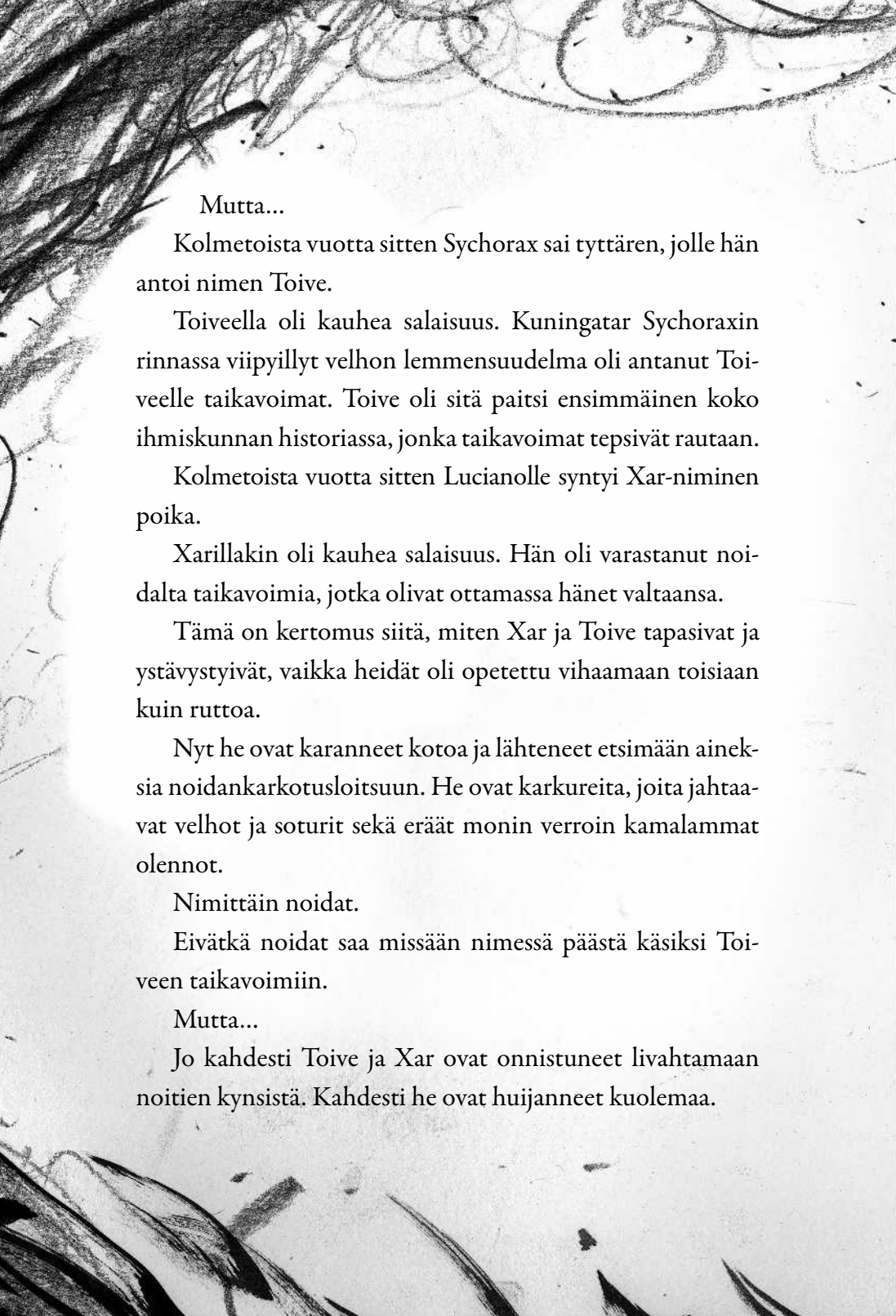
Sitten saapuivat soturit, jotka hyökkäsivät merten takaa. Heillä ei ollut taikavoimia, mutta he toivat mukanaan uuden raudaksi kutsumansa aseensa, ja rauta oli ainut, johon taikuus ei tepsinyt.

Siitä lähtien velhot ja soturit olivat taistelleet verissä päin. Kunnes eräänä päivänä...

Soturineito nimeltään Sychorax rakastui Luciano-nimiseen velhонуorukaiseen. Velhojen ja satureiden välistä rakkautta ei suvaittu ja se oli ankarasti kielletty. Niinpä Sychorax kulautti kurkkuunsa lemmenpoistajuoman ja rakkaus haihtui hänen sydämeästään. Myöhemmin hän nai soturin, juuri niin kuin pitikin. Ja Luciano meni naimisiin velhoneidon kanssa, aivan kuten kunnan velhon kuuluikin.

Olisi voinut kuvitella, että kiroukselta oli tällä kertaa vältytty.

Mutta...

Kolmetoista vuotta sitten Sychorax sai tyttären, jolle hän antoi nimen Toive.

Toiveella oli kauhea salaisuus. Kuningatar Sychoraxin rinnassa viipyillyt velhon lemmensuudelma oli antanut Toiveelle taikavoimat. Toive oli sitä paitsi ensimmäinen koko ihmiskunnan historiassa, jonka taikavoimat tepsivät rautaan.

Kolmetoista vuotta sitten Lucianolle syntyi Xar-niminen poika.

Xarillakin oli kauhea salaisuus. Hän oli varastanut noidalta taikavoimia, jotka olivat ottamassa hänet valtaansa.

Tämä on kertomus siitä, miten Xar ja Toive tapasivat ja ystäväystyivät, vaikka heidät oli opetettu vihaamaan toisiaan kuin ruttoa.

Nyt he ovat karanneet kotoa ja lähteneet etsimään aineksia noidankarkotusloitsuun. He ovat karkureita, joita jahtavat velhot ja soturit sekä eräät monin verroin kamalammat olennot.

Nimittäin noidat.

Eivätkä noidat saa missään nimessä päästä käsiksi Toiveen taikavoimiin.

Mutta...

Jo kahdesti Toive ja Xar ovat onnistuneet livahtamaan noitien kynsistä. Kahdesti he ovat huijanneet kuolemaa.

Onnistaako heitä

VIELÄ

kolmannen

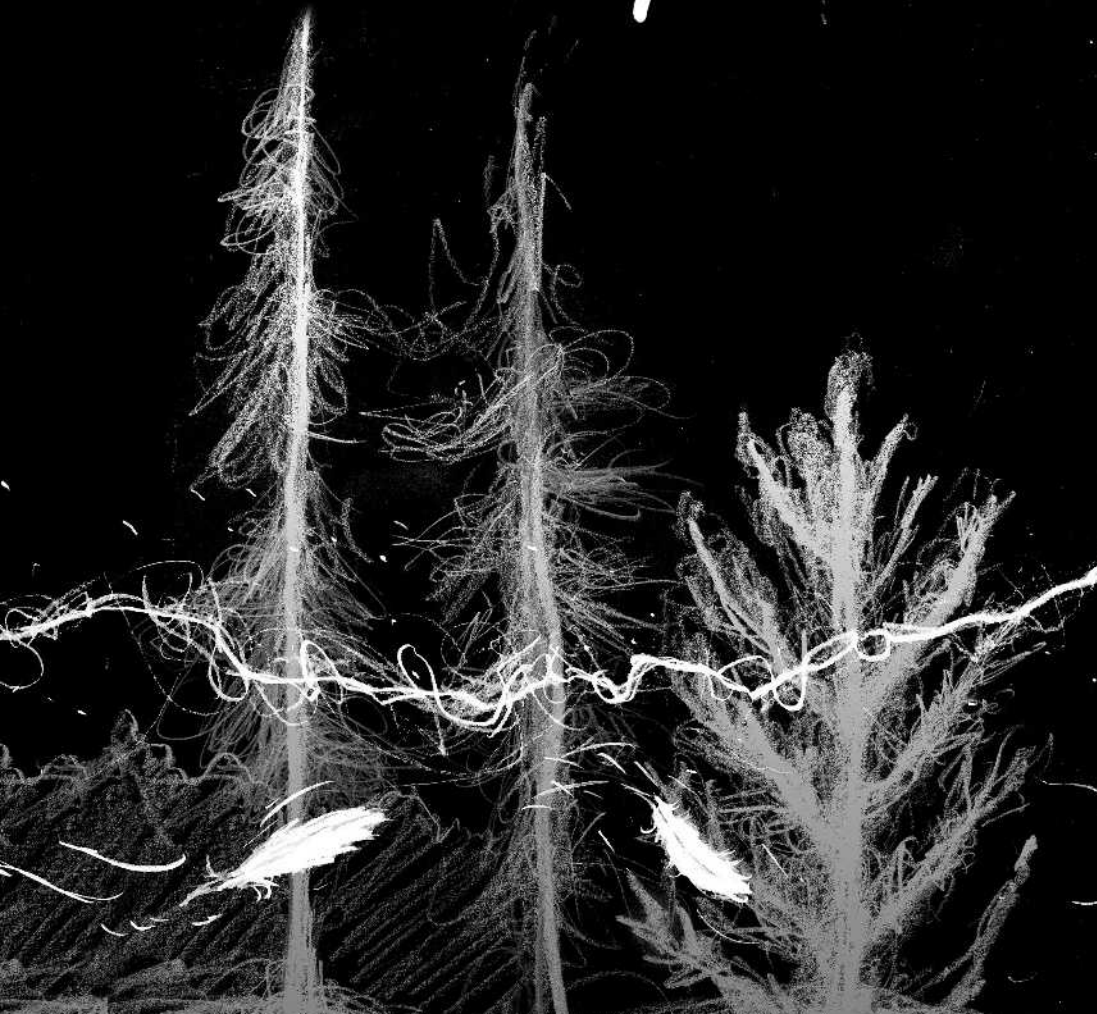
KERRAN?

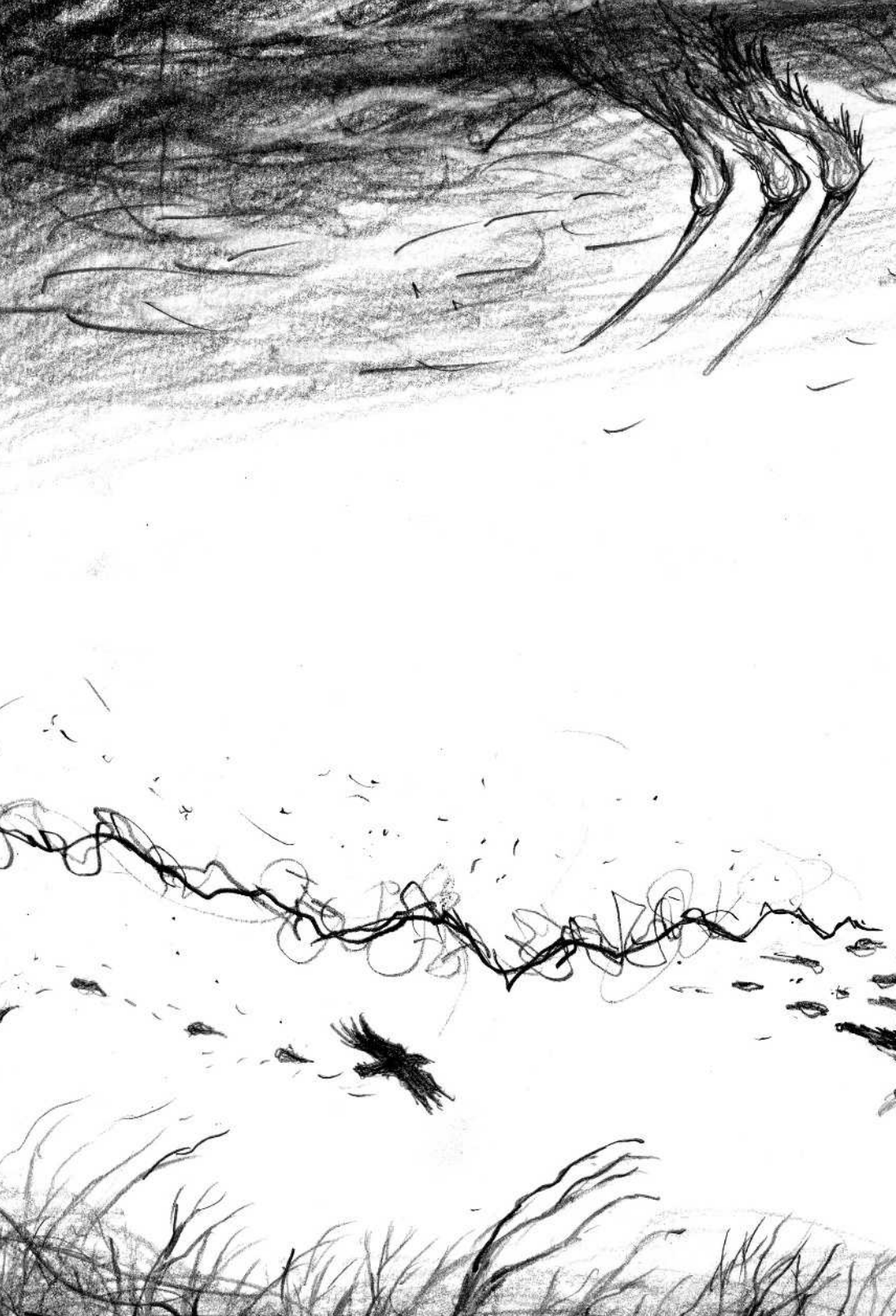
Olen tämän
tarinan henkilö, joka
näkee ja tietää kaiken.

En aio paljastaa,
kuka olen.

Joko olet arvannut
henkilöllisyyteni?

ENSIMMÄINEN OSA
Metsä palaa

1. Kavallus

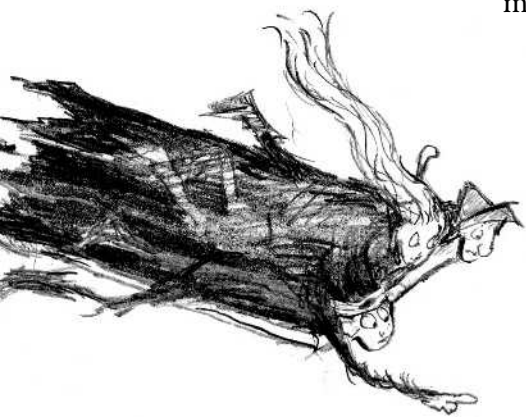

olmetuhatta vuotta sitten, sittemmin pronssikautena tunnetun ajanjakson lopulla, Britteinsaaret olivat kauttaaltaan metsän peitossa.

Metsässä asui monenlaista kelpo väkeä: eläimiä, taikaolentoja ja omissa oloissaan elelviä ihmisiä, mutta oli siellä häijyjäkin olentoja, perin juurin häijyjä.

Juuri nyt kaksi häijyä otusta lensi metsän yllä. Ne olivat näkymättömiä, mutta jos ihmissilmä olisi ne erotanut, olisi havaittu, että niillä oli nokkamainen nenä, terävät petolinnun

kynnet ja pehmeät mustat siivet kuten variksilla. Ne olivat noitia, eivätkä mitään kilttejä noitia vaan hyvin pahoja, ja ne lensivät korkealla juuri pilvien alapuolella jotakin tarkkaillen.

Tuo *jokin* oli ovi, mutta sen sijaan, että se olisi ollut siellä missä ovilla oli tapana olla eli avautumassa ja sulkeutumassa huoneiden välillä, jotka olivat siistissä järjestyksessä maan pinnalla, se liiteli vaakatasossa puunlatvoja hipoen kuin lentävä matto.

Juuri tuo pienenä pisteenä erottunut lentävä ovi oli alun perin kiinnittänyt noitien huomion, kun ne olivat lekkelleet metsän yllä navakoiden ilmavirtojen kannattelemina matkalla kotiin Kyynelvuorille. Mutta juuri nyt niiden katse oli nauliutunut ihan muuhun kuin oveen.

Lentävän oven kyydissä oli nimittäin kolme lasta.

Näkymättömät noidat tähyilivät heitä yläilmoista.

Lapset puolestaan tähyilivät oven reunan yli ja etsivät katseellaan jotakin.

Noidilla oli hirmuinen nälkä, niin hirmuinen, että niiden suupielistä norui pitkiä mustia kuolarihmoja. Ne eivät olleet nähneet mitään yhtä herkullista moneen viikkoon, tai ehkä jopa moneen vuoteen. (Ymmärrät varmaan, miksi noitia vihattiin pronssikaudella ja kaikkina muinakin aikoina.)

Jokin kuitenkin pidätteli niitä, koska ne eivät syöksyneet päätä pahkaa pahaa-aavistamattomien pikku herkkupalojen kimppuun ja upottaneet niihin kynsiään.

”Ätim out ivo ällää eeket?” Rämöpää naukui nokka väpättäen. ”Ieskim naakuk elejous ätis? Nahokno es asna?”*

Raadonriipijäkin hidasti vauhtia, vaikka ihmislasten veren tuoksu (joka tuoksuu noidasta yhtä herkulliselta kuin uunissa paistuva kakku sinun sieraimiisi) leijuikin ilmassa ja sai noidan kuolaamaan kuin koira. Raadonriipijä olisi halunnut napata makupalat Rämöpään väpättävän nenän edestä ja lentää kotiin herkuttelemaan mureilla lapsosilla.

Mutta sekin oli varuillaan. Ennen noitia metsässä oli vilissyt monenlaisia lentäviä otuksia, kuten lintuja, keljuja, ilmanhenkiä, basiliskeja, lohikäärmeitä ja muita ihmeellisiä olentoja. Vaan näin aamuvarhaisella, kun yön pimeimmistä tunneista oli kulunut vasta hetki, metsässä oli kuoleman-

---

*Noidat puhuvat samaa kieltä kuin mekin, mutta lausuvat sanat takaperin. Nämä lauseet tarkoittavat: ”Mitä tuo ovi täällä tekee? Miksei kukaan suojele sitä? Onkohan se ansa?”

hiljaista. Tähän aikaan soturi-ihmiset pitivät lapsensa visusti linnan muurien takana ja velhoihmisten jälkikasvu nukkui puumajoissa. Miksi nämä lapset lentelivät taikaovella kaukana ihmisasutuksesta? Ehkä Rämäpää oli sittenkin oikeassa. Ehkä tämä oli ansa.

Lapset juttelivat keskenään, ja yksi heistä lauloi vapi-sevalla, urheutta tavoittelevalla äänellä: ”*ETEENPÄIN!* Pelotta marssimme me! *ETEENPÄIN!* Ja laulumme kuullette te!”

Raadonriipijän valtavat korvat käpertyivät reunoilta, kääntyivät ja kallistuivat laulajaa kohti. Silmä keskellä ottaa aukeni verkkaisesti. Noidat laskeutuivat näkymättöminä kuuntelemaan lasten sananvaihtoa.

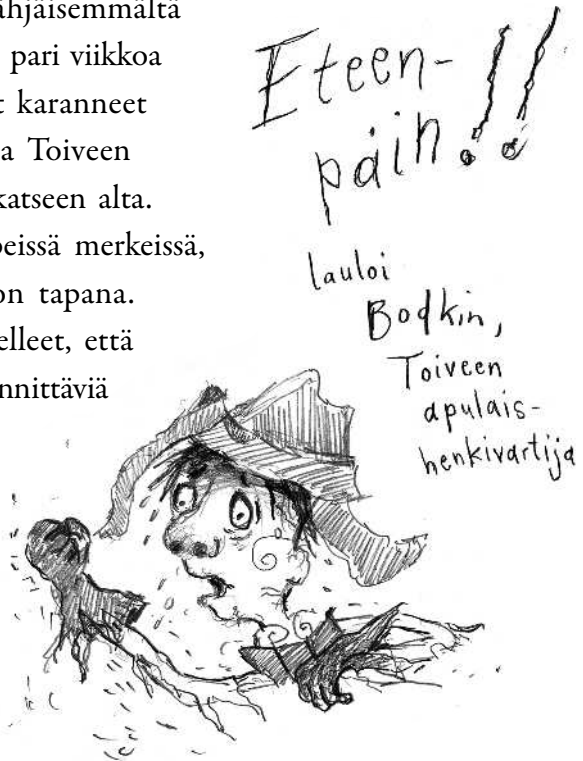
Ensimmäisinä ne panivat merkille velhopojan nimeltä Xar (se lausuttiin ”Tsaar” – älä kysy miksi, oikeinkirjoitus on välillä tosi outoa). Noidat eivät sitä tienneet, mutta Xar oli velhokuningas Lucianon poika ja hänellä oli vaarallinen salaisuus, sillä hän oli varastanut noidalta taikavoimia, joita ei pystynyt hallitsemaan. Nuo voimat piilivät verisessä haavassa, joka tykytti hänen oikeassa hansikkaan verhoamassa kädessään, mutta noidat haistoivat veren ja haju sai ne ymmälleen.

Toinen lapsista oli Toive-niminen soturiprinsessa, joka sattui olemaan kuningatar Sychoraxin tytär, ja myös hänellä oli hengenvaarallinen salaisuus. Hänen silmälappunsa alle

nimittäin kätkeytyi taikasilmä, vaikkei sotureilla pitäisi olla taikavoimia ollenkaan.

Oven kyydissä oli myös soturipoika nimeltä Bodkin. Hän oli Toiveen apulaishenkivartija ja hänelle oli valjennut, että työ oli yllättävän rankkaa, sillä hän ei pitänyt tappelemisesta ja lisäksi hänellä oli ikävä taipumus nukahtaa vaaran uhatessa. Kuritonta pikku prinsessaa oli sitä paitsi vaikea pitää aisoissa, koska hän ei piitannut säännöistä. Bodkin oli heistä se, joka oli laulanut sotureiden taistelulaulua kaikkea muuta kuin vakuuttavasti.

Kolmikko näytti rähjäisemmältä ja räytyneemmältä kuin pari viikkoa sitten, jolloin he olivat karanneet omille teilleen Xarin ja Toiveen vanhempien valvovan katseen alta. Matka oli alkanut hilpeissä merkeissä, kuten pakomatkoilla on tapana. Ystävykset olivat kuvitelleet, että tiedossa olisi pelkkiä jännittäviä seikkailuja, mutta nyt he olivat nälissään, peloissaan ja uupuneita, sillä he tiesivät, että heitä jahtasivat soturit, velhot

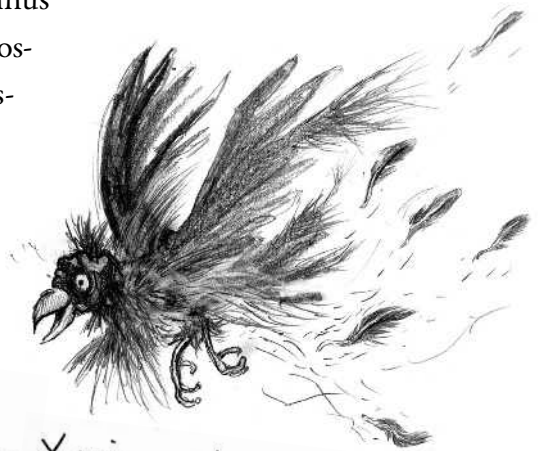

ja noidat eivätkä he saisi jäädä missään nimessä kiinni. Jos *soturit* nappaisivat heidät, Sychorax telkeäisi Toiveen rautasotureiden linnaan turvaan noidilta. Jos *velhot* saisivat heidät satimeen, Luciano kiikuttaisi Xarin Karminkarin vankilaan, missä hänen kätensä yritettäisiin parantaa. Ja mikäli he jäisivät *noitien* kynsiin... Pelkkä ajatuskin oli niin kauheaa, että sankarimme koettivat olla miettimättä koko asiaa.

Jo pari päivää he olivat etsineet korppi Caliburnin siskon taloa, jonne he toivoivat voivansa piiloutua.

”Olen varma, että siskoni asuu jossain täällä”, Caliburn sanoi jo ties monettako kertaa. ”Hän muutti tänne silloin, kun olin vielä ihminen.”

Caliburn oli oikeasti velho, joka oli elänyt monta elämää, ja edellisessä elämässään se oli ollut ihminen. Eikä mikä tahansa ihminen, vaan mahtava velho nimeltä Pentaglioni. Epäonnekseen se oli kuitenkin menettänyt asemansa ja syntynyt linnuksi. (Melko nukkavieruksi sellaiseksi, sillä lintuvanhus kärsi jatkuvasta sulkasadosta, mikä johtui sen stressaavasta elämästä Xarin neuvonantajana.)

↑
Caliburn, Xarin puhuva korppi

”Tiedän, että siskollani on yksi noidankarkotusloitsun ainesosista, druudin kyyneleet. Ehkä hän suostuu antamaan ne meille”, Caliburn sanoi. ”Hänen luonaan saamme nukkua, syödä ja olla turvassa.”

Koska he kaikki olivat nääntyneitä, ajatus pehmeästä vuoteesta ja maittavasta ateriasta houkutti heitä enemmän kuin noidankarkotusloitsun puuttuva ainesosa. Bodkinin silmät täyttyivät kyyneleistä.

”Miltä siskosi talo näyttää, Caliburn?” hän kysyi.

Korppi näytti siltä kuin olisi mieluiten vältellyt aihetta. ”Jaa, miltä ihmisten talot nyt ylipäättään näyttävät. En ole käynyt hänen luonaan pitkään aikaan. Tunnistan sen kyllä, kun se tulee vastaan.”

”Se talo on varmaan tosi iso”, Toive arveli. ”Meitähän on melkoinen sakk! Oletko varma, että olemme tervetulleita?”

Caliburn huitaisi siivellään. ”Totta kai, kyllä siskon luona tilaa riittää! Hän ottaa meidät avosylin vastaan.”

”Ai, vaikka olemmekin aika omituisia?” Toive kysyi. ”Vaikea uskoa, ettei siskoasi muka haittaa, että meissä on sekä velhoja että satureita – mehän emme saisi olla missään tekemisissä. Jotkut jopa väittävät, että olemme *kirottuja*.”

Toive oli kieltämättä hieman oudon näköinen: heiveröinen tytönsintti, jonka hiukset hapsottivat taikuudesta sähköisinä. Hänellä oli sirot kalpeat kasvot, jotka näyttivät siltä

kuin vuorovesiaalto olisi huuhtonut niitä ja vienyt piirteistä kaiken terävyyden. Toiveen ilme oli lempeä mutta määrätietoinen.

Hänen määrätietoisuuttaan olikin viime aikoina koeteltu toden teolla. Toiveen haarniska oli lommoilla, hän ei ollut syönyt kolmeen päivään ja hänen kasvonsa, kätensä ja jalkansa olivat naarmuilla ankarasta taistelusta, johon he olivat joutuneet viikko sitten traakkien saarrettua heidät. (Traakit ovat lohikäärmeitä, jotka olivat yleisiä pronssikaudella.)

Toive olisi kyllä vilpittömästi halunnut uskoa, että Caliburnilla oli sisko, joka toivottaisi heidät tervetulleiksi, vaikka he olivatkin karkureita ja lainrikkokjia, mutta silti epäily kaihersi hänen mieltään.

*Toive oli
hieman oudon
näköinen.*

”Mutta Caliburn”, Toive sanoi yrittäen myöntää tosiasiat ja hyväksyä tilanteen, ”mehän olemme ikuisia ulkupuolisia. Kukaan ei huoli meitä.”

”Siskoni ei ole yhtä ennakkoluuloinen kuin monet muut”, Caliburn vastasi. ”Maailmaan mahtuu kilttejäkin ihmisiä. Heidät täytyy vain löytää.”

”Oletko varma, ettei siskosi ole kuollut ja syntynyt korpiksi? Ehkä emme löydä hänen taloaan siksi, koska hän asuu nykyään linnunpesässä”, Bodkin mietti.

”Tuskin”, Caliburn vastasi. Sitten se lisäsi: ”Vaikea uskoa...”

Bodkin ei ollut varma, miten ilmaisisi asiansa loukkamatta Caliburnin tunteita, mutta he olivat etsineet korpin siskon taloa jo hyvän aikaa eikä sitä näkynyt mailla halmeilla. ”Tekiköhän muistisi sittenkin tepposet?” Bodkin kysyi. ”Vastahan sinä muistit, että sinulla ylipäätään ON sisko.”

”Muistaminen vaikeutuu, kun on elänyt monta elämää”, Caliburn selitti. ”En voi millään muistaa tarkkaan, mitä edellisissä elämissä on tapahtunut. Mutta nyt kun olen virkistänyt muistiani, olen varma, että minulla on sisko, joka asustaa näillä main.”

”Minusta meidän kannattaa lopettaa etsinnät ja mennä suoraa päätä Kadonneiden järvelle druudien tukikohtaan nappaamaan heiltä kyyneleitä”, ilmoitti Xar, joka ei ollut karsivällisimmistä päästä.

”Etkö tajua, miten vaarallista se on?” Caliburn rääkäisi. ”Druudit ovat armottomia ja säälimättömiä, ja lisäksi ne ovat tämän metsän mahtavimpia velhoja eikä niiden kyyneleitä mennä noin vain ottamaan! Ne listivät meidät, jos jäämme kiinni. Olisi paljon helpompaa, jos siskoni antaisi kyyneleet meille.”

Juuri silloin Toive huomasi jotakin, joka ei suinkaan ollut Caliburnin siskon talossa hehkuvan tulisijan hohde vaan jotakin pahempaa.

”Tuo metsässä kulkeva joukko seuraa meitä”, hän kuiskasi ja raotti silmälappuaan, sillä hän näki paremmin taikasilmälään. Aivan oikein: vihreän metsän siimeksessä näkyi soihtujen lepatusta.

”Etsiiköhän siskosi meitä?” Xar kuiskasi toiveikkaana vatsa äänekkäästi kurnien. Ei ollut mikään yllätys, että Xar luuli uhkaavaa näkyä – todennäköisesti jäljityspartiota – Caliburnin siskon höveliksi vastaanottokomiteaksi. Mutta hän olikin ikuinen optimisti, joka jaksoi aina toivoa parasta.

Xarin oikeassa ohimossa ammotti syvä haava, jonka traakki oli raapaissut yrittäessään repiä häneltä silmää päästä. Jalkaansa hän oli kietaissut vanhan paidan-riekaleen suojaamaan tulehtunutta mörönpuremaa. Hän ei kuitenkaan jaksanut vaivata päätään moisilla pikkujutuilla. Xar ei turhia murehtinut vaan katseli maailmaa valppain silmin, koska oli päättänyt

